

противъ Българи тѣ, рѣшили сж съ лукавстинж да убижтъ царь Симеона, кое то сж и сполучили. Басни тѣ кои то имжтъ записани врѣху смърть тж му нѣсж ништо друго освѣнн хытрости и лукавстини, сплѣтени съ нѣкаквы си тайны да бы покрыли мършово то си злодѣйство!

Напрасна та смърть царь Симеона трѣбаше да ползува Византийцы тѣ, а да повреди Българи тѣ. Царь Симеонъ юште не бѣше нарядилъ ништо за подирь смърть тж си; а между домородството му владѣяше несъгласие. Голѣмый му сынъ, кому имя то е записано въ нѣкои си отломки разновидно, бѣше отдалѣченъ отъ двора и кату лышенъ отъ наслѣдство то; най-малкы же е былъ въ Малорускы тѣ днѣсь называемы стрѣны, кои то сж были Българскы прѣдѣлы и земы и той е управлѣлъ тамъ. Руси тѣ сж имали тогава само едно малко княжество уграничено около Киево, подъ владение то Свѣтослава. Само срѣдний сынъ царь Симеоновъ, Петаръ, е былъ въ Прѣславскыи дворъ кога то сж прилучи напрасна та смърть царюва, и той трѣбаше да го наслѣди, какъ то и е было. Растројство то до дѣ ся наряджтъ работи тѣ вжтрѣшни, а най-паче до дѣ ся споразумѣжтъ съ Византийцы тѣ, владѣ за нѣколко врѣмя. Петаръ слабоумень и недостоенъ наслѣдникъ царь Симеоновъ привърза миръ съ Византийцы тѣ съ голѣмы пагубы Българий!

Византийцы тѣ хытролукави людие никакъ не пропустихж това благополучно врѣмя за тѣхъ, да ся възползувжтъ отъ Петроваж слабость и да положжтъ въ дѣйствие послѣдное рѣшение т. е. сплѣтны тѣ чрѣзь женскыи полъ; зашто то, ако и царь Симеонъ да бѣ починалъ, тии оржжиемъ пакъ ништо не можіахж да направжтъ, понеже царь Симеоновы тѣ храбри войводи юште бѣхж живи и тии въ единъ случаи можіахж да снѣмжтъ отъ прѣстола недостойнаго Петра и да поставжтъ голѣмыя му братъ на негово мѣсто за